

ה"ט 70118/07/19 - אבנר נתניהו נגד ברק כהן, עו"ד, בעצמו

בית משפט השלום בתל אביב - יפו

ה"ט 70118-07-19 נתניהו נ' כהן

לפני כבוד השופט עמית יריב
המבקש

אבנר נתניהו
ע"י ב"כ עו"ד ד"ר יוסי כהן ועו"ד אוהד מחרז

נגד

ברק כהן, עו"ד
בעצמו

המשיב

החלטה

1. לפניי בקשה למתן צו מכוח חוק מניעת הטרדה מאיימת, תשס"ב-2001 (להלן: "**החוק**"). על עובדות היסוד בהליך - דומה כי אין מחלוקת של ממש, והן תובאנה להלן בתמצית.
2. המשיב, עו"ד ברק כהן, שהגדיר עצמו בתשובתו לבקשה כ"פעיל פוליטי המוציא לפועל מאבקים אזרחיים שונים" (וראו סעיף 9 לתשובת המשיב), פתח במאבק ציבורי המכוון כלפי ראש ממשלת ישראל, מר בנימין

נתניהו (להלן: "ראש הממשלה"). המבקש, מר אבנר נתניהו, הוא בנו של ראש הממשלה.

3. אין מחלוקת כי בשתי הזדמנויות שונות, האחת ביום 25.6.2019 והאחרת ביום 27.7.2019, ניגש המשיב אל המבקש בעת שזה שהה במקומות ציבוריים (מסעדה ובר, בהתאמה), ותוך שהוא מצלם את האירוע כולו באמצעות הטלפון הסלולארי שלו, פנה אליו בדברים הנוגעים לראש הממשלה, לחשדות המיוחסים לו, ולעניינים שונים הקשורים בבני משפחתו של המבקש.

4. אין גם מחלוקת כי המשיב פרסם, ביום 26.7.2019, רשומה ("פוסט") ברשת החברתית Facebook אשר בה ציין כי:

"פרויקט 'באים לנתניהו' העביר הילוך. מידע על הארגון מתחיל להצטבר. טלפונים, כתובות, עדויות והודעות על מיקומים של חברי הארגון במקומות שונים [...] (נספח א לבקשה, להלן: "רשומת 26.7")."

5. הדיון שלפני עסק בשאלה אם מתקיימים היסודות המקימים עילה לפי החוק, ואם כן - אם יש מקום לצמצם את ההגנה המוקנית למבקש, מכוח היותו דמות ציבורית, או כלשונו של המשיב - אדם אשר "נושא סמנים ציבוריים מובהקים" (וראו סעיף 17 לתשובת המשיב לבקשה), ועל כן - אף זאת כלשון הבקשה - אישיות "הנושאת 'מטען פרטיות' מופחת" (שם).

6. לשיטתו של המשיב, המתואר בבקשה אינו מקים עילה לפי החוק, ואינו עולה כדי הטרדה מאיימת. אולם המשיב טוען עוד שגם אילו ניתן היה לפרש את התנהגותו ככזו המקימה עילה לפי החוק, היה מקום לדחות את הבקשה, בשל חשיבותם הרבה של חופש הביטוי וחופש המחאה הפוליטית.

דין והכרעה

7. על חשיבותו של חופש הביטוי ועל חשיבות חופש המחאה הפוליטית - לא תיתכן מחלוקת. כוחה של חברה דמוקרטית נמדד ביכולתה להכיל מחאה פוליטית לגיטימית ומגוון של דעות, גם אם הדרך שבה באות דעות אלה לידי ביטוי - אינה נעימה למבוקרים. מחאה אזרחית לובשת צורות רבות, שונות ומשונות. לצד מאמרי דעה בעיתונות מוכרות גם שיטות מחאה של הפגנות ליד בתיים של אישי ציבור, ואפילו - בארצות הים - צורת מחאה הבאה לידי ביטוי בהטחת עוגות קצפת בפניהם של פוליטיקאים.

יש דרכי מחאה יעילות יותר ויעילות פחות, יש דרכי מחאה מקובלות יותר ומקובלות פחות, ויש דרכי מחאה אשר מושכות תשומת לב רבה יותר ותשומת לב פחותה. כל עוד אין המחאה חורגת מגבולות המותר - יש להגן על זכותו של אדם למחות על מה שהוא תופס כעוולות.

8. אלא שחופש המחאה אינו בלתי-מוגבל, ומולו יש לאזן את זכותו של אדם לפרטיות, לשלוות חיים ולכבוד. זכויות אלה הן נגזרות ישירות של חירויות הפרט הקבועות בחוק יסוד: כבוד האדם וחירותו, ומשקלן החוקתי אינו נמוך מזה של חופש הביטוי והמחאה. על בית המשפט לחפש את נקודת האיזון הנכונה בין שתי הזכויות, ולמצוא תשובה שתגן על זכויותיו של מי שחש עצמו מבלי לפגוע פגיעה קשה מדי בחופש הביטוי.

9. ראשית, יש לבחון את טענתו של המשיב כי התנהגותו אינה עולה כדי הטרדה מאיימת כהגדרתה בחוק. טענה זו - אינה יכולה לעמוד. סעיף 2(א) לחוק קובע כי:

עמוד 2

"הטרדה מאיימת היא הטרדתו של אדם בידי אחר בכל דרך שהיא או נקיטת איומים כלפיו
בנסיבות הנותנות בסיס סביר להניח כי המטריד או המאיים עלול לשוב ולפגוע בשלוות חייו,
בפרטיותו או בחירותו של האדם או כי הוא עלול לפגוע בגופו".

לאחר שצפיתי בשני הסרטונים שהעלה המשיב לרשת ה-facebook, אני סבור כי אין כל ספק כי המשיב הטריד
את המבקש. תחילה, הייתה זו התייצבותו של המשיב בסמוך לחלון הפתוח של המסעדה שבה שהה המבקש עם
חבריו, והעלאת טענות שונות בנוגע לבני משפחתו של המבקש. לאחר מכן, באותו הסרטון עצמו, פנה המשיב
אל המבקש בטענות שונות, תוך שהוא מנסה למשוך את תשומת לבו.

בסרטון הנוסף, פונה המשיב אל המבקש פעמים אחדות, תוך שהוא משמיע טענות דוגמת "משפחה של גנבים",
"ארגון פשיעה" ושאלה למלצרית ששירתה את שולחנו של המבקש - למי עתיד החשבון להישלח, שכן, לדברי
המשיב - משפחתו של המבקש אינה נוהגת לשלם על מאומה.

ברור למעלה מכל ספק, כי מדובר בהטרדה: יצירת "סצנה" במקום ציבורי, שאליו הגיע המבקש בזמנו החופשי,
ושבו ישב המבקש עם חברים, תוך עירוב גורמים נוספים (חבריו של המבקש, המלצרים במקום) היא פגיעה
ברורה בשלוות חייו ובפרטיותו. העלאתם של הסרטונים המתעדים את ההטרדה לרשת היא פגיעה חמורה עוד
יותר בפרטיותו של המבקש.

על כן, אני קובע כי היסוד העובדתי של הטרדה הוכח, וכי הוא עולה גם מעדותו של המשיב עצמו בדבר
התנהגותו.

10. אשר לטענתו של המשיב בדבר היעדר חשש כי יחזור על ההתנהגות המטרידה, גם טענה זו אינה יכולה
לעמוד. אכן, המשיב העיד כי מבחינתו המהלך המחאתי - ככל שהוא נוגע למבקש כאן - מיצה עצמו (וראו
עמ' 21 לפרוטוקול, ש' 9-13). אולם אין בכך די. זאת לאור רשומת 26.7, אשר בה כתב המשיב כך:

"7. אבל פרק הפרטיות של חברי 'ארגון נתניהו' הסתיים. בני משפחה, בעלי הון, הפוליטיקאים
שסביבו, הסגל ועיתונאי חצרו - כל אחד ואחת יזכה לתשומת לב ייחודית. החל פרק הבושה
והמבוכה נוכח חברות בארגון פוגעני וגזלני. כל סוד כמוס ומעשה מביש שיגיע אלינו אודות מי
מחברי הארגון - יגיע בהתאם לכל העולם. יונצח באתר ייעודי וישוגר לגורמים יריבים.

8. כל מידע שיש למי מכם על חברי הארגון - תמסרו לנו. אירוע שמישהו צריך להגיע או הגיע.
כתובות. טלפונים. סיפורים אישיים. בני משפחה. הכל. תפקידנו להרים מסך מעל החבורה
הזאת. לקלף אותם ולחשוף את השקרים. ניתן לראות עד כמה המידע אודותם אפקטיבי. אנחנו
משמשים בו בצורה היעילה ביותר".

מדובר בקריאה ברורה ומפורשת למעקב ולמסירת מידע על קורותיו של המבקש - בהיותו חלק ממשפחת ראש
הממשלה - אשר מקימה חשש של ממש לפגיעה מתמשכת בפרטיותו ולהמשך ההטרדה. הפומביות שבקריאה
זו, הפירוט וההנמקה האידיאולוגית שמאחוריה - הופכים אותה, לטעמי, מוחשית וממשית יותר מן הטענה הרפה
שלפיה, "אני מבין מהשבוע האחרון שמדובר באדם חלש. בנאדם חלש, אני לא מתכוון לפנות אליו" (עמ' 21
לפרוטוקול, ש' 11-12).

זאת ועוד. אם אכן אין כוונה לפנות למבקש, ממילא הפגיעה בחירותו של המשיב - פחותה.

11. מכאן שאין ספק שמתקיימים יסודותיה של הטרדה מאיימת כמשמעה בחוק. כעת יש לבחון, אם יש הצדקה, מבחינת מעמדו של המבקש, לקבוע כי ההגנה שהמבקש זכאי לה פחותה מזו שזכאי לה אדם אחר. גם לשאלה זו התשובה היא בשלילה.

12. המשיב טוען כי המבקש הוא בעל סממנים של ציבוריות באופן המצדיק את החלשת הגנת החוק עליו. לביסוס טענה זו מעלה המשיב שלוש טענות:

א. המבקש זוכה לאבטחה, הכוללת גם שירותי הסעה, על חשבון הקופה הציבורית, ומשכך - מעמדו הוא של דמות ציבורית;

ב. המבקש מתגורר בבית השייך בחלקו למר ספנסר פרטרידג', אשר שמו נקשר, לכאורה, לחלק מן הפרשות שבהן חשוד ראש הממשלה, ואשר הוזכר כתורם אפשרי למימון הגנתו של ראש הממשלה;

ג. המבקש נשא דברים באירוע לציון העובדה שראש הממשלה שבר את שיא הכהונה כראש ממשלה, ובכך מיצב עצמו כדמות פוליטית.

13. אף לא אחת מהטענות הללו מוכיחה את הטענה שלפיה המבקש הוא "דמות ציבורית" שעליה להתמודד עם הטרדות מן הסוג שהטריד המשיב את המבקש.

14. אשר לטענה בדבר האבטחה - אין מחלוקת כי המבקש זוכה לאבטחה של שירות ביטחון כללי. לא הוכח, ולמעשה כלל לא נטען, כי אבטחה זו היא פרי רצונו או בקשתו. ככל שהמשיב סבור שסידורי הביטחון שנקבעו על-ידי הגורמים המוסמכים מיותרים, או נועדו לשמש תכליות שאינן רלוונטיות - הוא רשאי לפעול לתקיפת ההחלטה בהליכים המתאימים. מכל מקום, היותו של אדם אישיות מאובטחת אין פירושו הפקעת זכותו לפרטיות, וזאת בוודאי אם הגדרתו כאישיות מאובטחת נובעת מקשרי משפחה שלו לאדם אחר. הטענה המשתמעת שלפיה "בעל המאה הוא בעל הדעה", קרי - שמאחר שהציבור משלם על סידורי האבטחה, מופקרת פרטיותו של המאובטח - היא טענה שלא ניתן לקבלה, ואני דוחה אותה.

15. הטענה השנייה נוגעת למקום מגוריו של המבקש. המבקש אישר כי הדירה שבה הוא מתגורר נמצאת בבעלותו החלקית של מר פרטרידג', וחלקה האחר - בבעלות הוריו של המבקש. לא מצאתי כל קשר בין סידורי המגורים של המבקש ובין הגדרתו כדמות ציבורית, וחרף שאלה מפורשת שהצגתי למשיב בעניין זה - לא מצאתי כל הסבר הגיוני לטענה זו. מהו הקשר בין סידורי המגורים של המבקש, בגיר בן 24 שהעיד כי הוא משלם דמי שכירות בגין חלקו של מר פרטרידג' בנכס - ובין הגדרתו כאישיות ציבורית?

16. גם בטענה השלישית - בדבר הדברים שנשא המבקש באירוע מפלגתי שנערך לכבוד ראש הממשלה - לא מצאתי ממש. אף שלא ניתן להתעלם מן ההיבט הפוליטי-מפלגתי של האירוע, אני סבור שמבחינתו של המבקש, יש לראותו כאירוע בעל אופי משפחתי. הבן הוזמן לאירוע שהתקיים לכבוד אביו, ובו נשא דברים לכבוד אביו. גם אם הבן מעריך את אביו וחושב כי הוא עושה מלאכתו נאמנה, ואפילו אם "השתרבבו" בדברי הברכה אמירות שיש בהן משום הבעת עמדה פוליטית - אני סבור שהניסיון לראות בדברים אלה זינוק

לברירה הפוליטית, שיש בו כדי להצדיק את הפיכתו של המבקש לדמות ציבורית - הוא ניסיון שאינו יכול לעמוד.

17. ברי אפוא כי המבקש אינו דמות ציבורית, ולמרות ה"סממנים הציבוריים", סממנים אלה אינם מגיעים לדרגה המצדיקה פגיעה בזכותו היסודית של המבקש לפרטיות חייו ולשלוותם. אין בכך, כמובן, כדי לומר שמי שיוגדר איש ציבור - פרטיותו הפקר. אלא שמי שבחר בחיים שמרכזם בזירה הציבורית, ויהיו אלה נבחר ציבור, ידוענים או אנשי רוח, ידרש, לטעמי, לעמוד ברף גבוה יותר כאשר יבקש למחות על פגיעה בפרטיותו. רכיב הבחירה הוא זה שנעדר מעניינו של המבקש לפני: לא המבקש הוא שבחר בזירה הציבורית, אלא שהיא נכפתה עליו מעצם עיסוקו של אביו. בהיעדר בחירה, אני סבור שלא יהיה זה ראוי לחייב את המבקש לשלם את המחיר הכרוך בחיים בעין הציבור.

18. לכאורה, אפשר היה לסיים בדברים האלה. אולם אבקש להעיר, במידת מה למעלה מן הצורך, כי גם אילו סברתי שהמבקש הוא אישיות ציבורית, וכי יש הצדקה לצמצם את מידת ההגנה הניתנת לו, גם אז, לשם מציאת האיזון הנכון בין חופש הביטוי וחופש המחאה ובין הזכות לכבוד והזכות לפרטיות, נכון היה לבחון את תכלית המחאה, ואם דרך המחאה שנבחרה - משרתת את התכלית, או שמא היא בבחינת הצקה לשם ההצקה. ככל שיש קשר לוגי בין אופן המחאה ובין היעד המבוקש - יש בכך כדי לשקול לטובת חופש הביטוי. ככל שהמכשיר אינו משרת את התכלית - יש בכך כדי לשקול לטובת הזכות לפרטיות.

גם לשאלה הזו שהעליתי לפני המשיב לא קיבלתי תשובה מניחה את הדעת, כך שגם אילו סברתי שהמבקש הוא אישיות ציבורית, הזכאית לפרטיות בהיקף מופחת, גם אז לא היה בכך כדי לשנות ממסקנתי שלפיה יש מקום להיעתר לבקשה וליתן את הצו המבוקש.

סוף דבר

19. לאחר שקבעתי כי התנהגותו של המשיב עולה כדי הטרדה מאיימת כמשמעותה בסעיף 2(א) לחוק, לאחר שקבעתי כי קיים חשש לחזרה של המשיב על התנהגותו, ולאחר שדחיתי את הטענה כי המבקש הוא דמות ציבורית הזכאית להגנה מופחתת, אני נעתר לבקשה למתן צו למניעת הטרדה מאיימת.

20. אשר על כן, ניתן בזה צו האוסר על המשיב:

א. להטריד את המבקש, בכל דרך ובכל מקום;

ב. לאיים על המבקש;

ג. לבלוש אחר המבקש, לארוב לו, להתחקות אחר תנועותיו או מעשיו, או לפגוע בפרטיותו בכל דרך אחרת;

ד. ליצור עם המבקש קשר מכל סוג שהוא, בין בכתב, בעל-פה או בכל דרך אחרת, אלא באמצעות בא-כוחו;

ה. להימצא במרחק של פחות מ-150 מטרים מן המבקש. למען הסר ספק יאמר שמפגש אקראי שאין עמו יצירת קשר, ואשר משכו לא יעלה על דקות

אחדות, לא ייחשב הפרה של סעיף זה.

21. תוקף הצו - עד יום 3.2.2020.

זכות ערעור לבית המשפט המחוזי תל-אביב-יפו.

ניתנה היום, ג' אב תשע"ט, 04 אוגוסט 2019, במעמד
הצדדים.